

Öt buborék meséje

1

Fürkész mester

Ott, hol a felhők megmártóznak vagy éppen lábat mosnak a Zuhé-vízesés kis tavában, s ahol alkonyatkor összegyűlnek a fecsegő szelek, hogy átbeszéljék a látottakat, egyszóval a világ peremén van egy barlang. Éjszakánként jól látszanak innen a csillagok, hajnalban pedig a kelő nap fényzőnével sepri tisztára, ezért is hívják Napkelte-barlangnak. Kényelmes, kedves zug, nagy könyvtárral és még nagyobb csillagleső távcsővel, amivel Fürkész mester éjszakánként kedvére kutakodhat.

Sokat látott és még többet hallott már Fürkész mester, gyakorta mondogatta is bölcsen: *„Hát jól van, jól van ez így, hiszen jobb se lehetne.”* Ma este azonban, ahogy térképénél álldogált, egyre csak hümmögött és hammogott, hol a fejét vakarta, hol a szemüvegét törölgette.

– Nem tetszik ez nekem – mormogta és egyre csak térképasztalát bámulta. A hatalmas atlaszon minden élt és mozgott, domborúak voltak a hegyek, lassan csordogáltak a folyók, felhők úsztak felette, és ha tüzet lövellve kitört valamelyik távoli vulkán, akkor vigyázni kellett, hogy ki ne égesse az asztalt. Jól látszott rajta Rejtekfölde minden vidéke, királysága és hercegsége, Fürkész legnagyobb meglepődöttségére.

Most azonban a mester tanácstalan volt. Hol ide kapta a fejét, hol oda. Ősz haja és szakálla, ami teljesen körbeburkolta, összevissza borzolódott. S épp amikor harmincharmadszorra lépett rá izgatottságában, végre megállt és meghúzta a feje felett lévő kötelet. Előbb egy csengő szólalt meg, majd még egy, ahogy a mester rázta a zsinórt, végül az egész barlang zengett-bongott. Kis ideig táncoltatta az apró harangokat, s mivel nem történt semmi, úgy döntött, maga jár utána.

A barlang másik felében immár hosszú órák óta békésen szuszogott inasa, Kejfel, a tömpe orrú szuszék.

– Kejfel, kelj fel! – bökte meg Fürkész, a szuszek azonban hortyogva másik oldalára fordult. Mestere nem várt tovább, megragadott egy vízzel teli harangvirág kelyhet és nyakon öntötte.

– Naaa, mi ez? – méltatlankodott Kejfel. – Előbb még jön a böködés, kérlelés, füttyszó, s csak utána a locsolás! Még alhattam volna!

– Nincs idő, te lustaság! Pattanj, mutatok valamit! – parancsolt rá famulusára Fürkész.

A szuszek megtörölgette magát és lassan odacsoszogott az atlaszhoz.

– Igeeeen? – ásította.

– Azt nézd, te világ lustája! – mutatott rá mestere.

A térképen Lombdomb királyság fölé sötét, komor és hideg felhők kúsztak.

– Látom, esni fog. Ezért kár volt felébreszteni – zsörtölődött.

– Ej, te ostoba szuszek, azok nem közönséges esőfelhők, hanem bajt és háborút hozók. Az pedig ott – mutatott a közeli völgyre – egy másik szokatlanság. S épp akkor bukkant fel, amikor a vészfellegek megjelentek.

A Harmat tulipánok völgyében valami szemkápráztatóan csillogott.

– Nyergeld a pattantyúkat, utánajárunk!

Most már Kejfel is teljesen felbolydult, kapkodva, sietve elmajszolt egy kis almás pitét, majd jó fertályóra alatt felnyergelte Csetliket és Botlikot, a két hosszanfutó pattantyút.

– Mesterem, azt ugye tudja – jegyezte meg a szuszek, miközben felkászálódtak a hátasaikra –, hogy ilyenkor még rosszabbul látnak.

– Igen, tudom. A lépésük hosszú, a látásuk meg rövid – sóhajtotta Fürkész, magasba emelve botját, amin tökhéj lámpácskája világlott. – De nincs időnk! Indulás!

